

דף מד.

עין משפט א.

או"ח סימן תרנה פ"ב

ב. ביום שבת אינו ניטל ד' אפי' ביום ראשון.

הגה: ואסור לטלטל הלולב ה' בשבת דהוי כאבן, אבל האתרוג מותר לטלטלו דראוי להריח בו. אבל אסור ליתן האתרוג על הבגד אפי' ביו"ט משום מוליד ריח בבגד י'.

דף מד:

עין משפט ב.

או"ח סימן תרמד פ"ה

ה. ה. הערבה ניטלת בפני עצמה ולא שיאגוד דבר אחר עמה ז', אבל אם יש בידו דבר אחר אין לחוש ה'.

עין משפט ג.ד.

או"ח סימן תרמד פ"ב

ב. ד. נוטלים ערבה ביום הושענא רבה ט' חוץ מהערבה של הלולב, ואין מברכין עליה י'.

- ד. גזרה שמא יטלנו בידו וילך אצל בקי ללמוד ויעבירונו ד"א בר"ה. סוכה מ"ב ע"ב.
- ה. וְלַצֹּרֶךְ גּוּפוֹ או מקומו מותר כמו לגבי שופר. ט"ז ס"ק ג', אבל המאמר מרדכי כתב דמלשון הפוסקים שאמרו הרי הוא כאבן אפי' לצורך גופו או מקומו אסור, ושאני שופר שהוא כלי ותמה על הט"ז. וכ"כ המ"ב אות ד'. וה"ה הערבה וההדס אסור לטלטלם דהרי אסור להריח גם בהדס שהוקצה למצותו. מ"ב אות ג'. והאתרוג הגם שכתב השו"ע בסי' תרנ"ג דיש להמנע מלהריח בו מ"מ אם יהיו לפניו מינים אחרים שמברך עליהם יכול להריח בו וא"כ לא הוי מוקצה. ט"ז ס"ק ד'.
- ו. והוי כתיקון מנא, ואם אינו מכוון לריחא בשעת הדחק שאין לו מקום אחר אפשר להניחו על הבגד ויש לסמוך על המתירין. כה"ח אות ח'.
- ז. שיהיה ניכר שזה לשם מצוה. רש"י שם. ומ"ב אות כ'.
- ח. היינו לבל תוסיף אבל לחציצה יש לחוש. כה"ח אות מ"א.
- ט. וְעִיקַר נְטִילַת עֲרֵבָה זו הלכה למשה מסיני מסוכה מ"ד ע"א, ומשמע דלא נאמרה הלכה זו אלא במקדש וחכמים תיקנו ליטלה בגבולין זכר למקדש.
- י. שהוא מנהג נביאים ולא יסוד נביאים, וכך פסק הרי"ף שהוא מנהג ולא יסוד נביאים הגם שיש בזה פלוגתא בגמ' שם.

אור"ח סימן תרפד פעיף ו

ו. ט. אין אדם יוצא ידי חובתו בערבה שבלולב, אפי' הגביה אותו פעמים אחד לשם לולב ואחד לשם ערבה. וי"א שיוצא בה **ז**.

עין משפט ה. **אור"ח סימן תרפד פעיף ד**

ה. ז. בערבה זו חובט בה על הקרקע **ז** או על כלי פעמים או שלש.
הגה: וי"א שצריך לנענע בה, ונהגו לעשות שתיהן שמנענעין בה ואח"כ חובטין אותה.

עין משפט ו. **אור"ח סימן תרפד פעיף ב**

עיין לעיל עין משפט ג ד

עין משפט ט.י. **אור"ח סימן רמט פעיף א**

א. א. אין הולכים בע"ש יותר מג' פרסאות **מ** שהוא כשליש היום, כדי שיגיע לביתו בעוד היום גדול ויוכל להכין צרכי סעודה לשבת, בין שהולך לביתו בין שהולך לבית אחרים **ז**.

כ. וּלְפִי דְבַרֵי הָאֲר"י ז"ל צריך להכין דוקא ערבה אחרת משום דשל הלולב היא בחינת חסדים וערבה לחבטה היא בבחינת גבורות, ואיך יהפוך מידת החסד לגבורה. שם אות מ"ב.

ל. וּגְמ' סוּכָה מ"ד חביט וכפי' הרמב"ם הביאו הטור. ולפי דעת הזוהר צריך לחבוט בה דוקא בארץ ועל עפר הארץ בקרקע עולם שלא מרוצפת לא בעץ ולא באבנים ולא בשום דבר שחוצץ. כה"ח אות ל"ו.

ולפי דברי האר"י ז"ל אין מקום לחביטה על הכלים, וצריך ערבה כשרה. וּמְנַהֵג בֵּית אֵל יוֹם הוֹשֵׁ"ר אחר עלינו לשבח פותחין ההיכל ואומרים נשמת כל חי עד הסוף בלי שם ומלכות, ואח"כ אומרים הרי אנו מקבלים עלינו בלי נדר קבלה גמורה לשנה הבאה עלינו לחיים טובים ובעת וכעונה הזאת יום הוש"ר לומר הלל נוסח נשמת כל חי.

מ. וּסוּכָה דף מ"ד. דמהלך אדם בינוני עשר פרסאות ביום, ואם מטעם שישאר לו זמן להכין צרכי שבת ה"ה בנוסע בעגלה או ברכב או רוכב על סוס לא יסע יותר משיעור שלישי היום כדי שישאר לו זמן הכנה, אבל הב"ח כתב דנראה שדין זה רק בהולך ברגליו אבל ברוכב או בנוסע נהגו העולם להקל אפי' אחר חצות היום והנח להם שיהיו שוגגין.

נ. והאגודה בסוף סוכה כתב דרוב בני אדם במקומות אלו מכינים בריוח, ואין נזהרין בזה, מ"א ס"ק ב'. והא"ר כתב דאין לסמוך על מה שמכינים יותר, ויש להחמיר כדעת השו"ע. וכתב הדרישה דאם לוקח עמו צרכי סעודות שבת יכול ללכת יותר מג' פרסאות רק שיזהר

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

א. ב. כל זה בנמצא במקום ישוב שיוכל להכין שם צרכי שבת, אבל אם הוא נמצא במקום שא"א להכין צרכי שבת, או שאינו מקום ישוב בטוח, מותר ללכת אפי' כמה פרסאות, ואם שלח להודיעם שהולך לשם מותר לילך כמה פרסאות בכל אופן.

לא ללכת עד עת ערב.

ס. וכן אם צויה קודם לביתו להכין לו, ב"י. וכן במקום שמוכרין דברים מבושלים כל היום יש להתיר, כה"ח אות ח'.